

Νίκος Μαρκάκης

2^ο παραμύθι από τη σειρά
«ΜΠΑΜΠΑ, ΠΕΣ ΜΟΥ ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΣΤΟΜΑ»

Επιμέλεια : Ελένη Γιαννούκου

Νίκος Μαρκάκης
Τα μυρμήγκια και το μέλι

Μπαμπάς : Μαριάννα μου, ακόμα δεν κοιμήθηκες ;

Μαριάννα : Μπαμπά, δε νυστάζω ακόμα. Πες μου μια ιστορία με το στόμα,
για να κοιμηθώ, αλλά όχι από τις μικρές, απ' τις μεγάλες.

Μπαμπάς : Εντάξει, Φασολάκι, κάτσε δίπλα μου, χαλάρωσε κι άκου... Θα σου πω την ιστορία με τα μυρμήγκια και το μέλι...

Μαριάννα : Οι μέλισσες φτιάχνουν το μέλι, όχι τα μυρμήγκια, βρε μπαμπά.

Μπαμπάς : Βέβαια, βέβαια, περίμενε και θα δεις.

Μαριάννα : Δεν πιστεύω να έχει μέσα και τον τεμπέλη τον τζίτζικα...

Μπαμπάς : Όχι, όχι, καμία σχέση, θα δεις.

Μαριάννα : Άντε λοιπόν, ξεκίνα, τι καθυστερείς τόση ώρα ; !!

Μπαμπάς : Μασαα, εγώ καθυστερώ ; Εσύ δε μ' αφήνεις ν' αρχίσω !

Μαριάννα : Όχι, εσύ καθυστερείς !

Μπαμπάς : Όχι, εσύ δε μ' αφήνεις ν' αρχίσω.

Μαριάννα : Είδες, πάλι καθυστερείς και δεν αρχίζεις.

Μπαμπάς : Πονηρούλα, παίζεις μαζί μου... Ε, λοιπόν, κυρίες, κύριοι και αγαπητά μου παιδιά, αρχίζει το παραμύθι «Τα μυρμήγκια και το μέλι» ! Μια φορά κι έναν καιρό, ζούσε σε ένα νησί κοντά στον Πειραιά ...

Μαριάννα : Κοντά στον Μπειραιά ; Ποιο νησί είναι αυτό βρε μπαμπά ;

Μπαμπάς : Είναι ένα μικρό νησί με μεγάλη, με ένδοξη ιστορία...

Μαριάννα : Ποιο ; Η Κρήτη ;

Μπαμπάς : Όχι, όχι η Κρήτη. Η Κρήτη είναι πολύ μακριά από τον Πειραιά. Για να σε βοηθήσω, είχε σχήμα κουλουριού.

Μαριάννα : Εύκολο, το ξέρω ! Η Σαλαμίνα, που τη λέμε και Κούλουρη, επειδή μοιάζει με κουλουράκι. Το νησί του παππού και της γιαγιάς.

Μπαμπάς : Μπράβο, σάϊνι μου. Ζούσε λοιπόν στα Αμπελάκια της Σαλαμίνας, λίγο έξω από τον οικισμό μια εύπορη οικογένεια...,

Μαριάννα : «Εύπορη» ; Τι σημαίνει αυτό ;

Μπαμπάς : Εύπορη σημαίνει πλούσια. Ζούσε λοιπόν αυτή η οικογένεια, ο μπαμπάς με τη μαμά και τα δύο τους παιδιά, σε ένα μεγάλο και ωραίο σπίτι. Πώς να τους λέγαν άραγε ;

Μαριάννα : Τιριτόμπα.

Μπαμπάς : Α, μάλιστα, η οικογένεια Τιριτόμπα.

Μαριάννα : Τον μπαμπά τον λέγαν Νίκο, τη μαμά Ελένη, και τα παιδιά Γιάννη και Μαρία !

Μπαμπάς : Θαυμάσια ! Που λες, Μαριάννα, στη Μαρία και στον Γιάννη άρεσε πολύ το μέλι, γι' αυτό κι ο μπαμπάς τους ο Νίκος φρόντιζε να βρίσκει πάντα το καλύτερο μέλι, γνήσιο κι αυθεντικό, κατ' ευθείαν από έναν παραγωγό που 'χε τα μελίσσια του μακριά από την πόλη αυτή, στην Εύβοια συγκεκριμένα, και παινευόταν πως είχε το καλύτερο μέλι, μέλι Θεϊκό, μέλι να γλείφεις και τα δάχτυλά σου. Το πιο γλυκό μέλι...

Μαριάννα : Γλυκό σαν την αγκαλιά της μαμάς και του μπαμπά !

Μπαμπάς : Πολύ εύστοχη παρομοίωση, Μαριάννα μου. Πολύ εύστοχη... Και η αγκαλιά του μπαμπά και της μαμάς είναι γλυκιά σαν μέλι. Ευτυχώς / δυστυχώς...

Μαριάννα : Άρχισες πάλι τις φιλοσοφίες σου, βρε μπαμπά ; Πάμε παρακάτω, γιατί θα με πάρει ο ύπνος και δεν θα ξέρω το τέλος της ιστορίας.

Μπαμπάς : Πάμε παρακάτω λοιπόν.... Δίπλα στο πλουσιόσπιτο αυτό υπήρχε ένα μικρό σπιτάκι με μια αποθηκούλα στην άκρη του..

Ε
κεί ζούσε μια γριούλα, μόνη της, Ανδρονίκη την έλεγαν. Ο άντρας της είχε πεθάνει εδώ και χρόνια, τα τρία της παιδιά είχαν σκορπίσει στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, σπάνια έρχονταν να την δουν. Πάντα δούλευαν, ποτέ δεν είχαν χρόνο...

Στο μπροστινό μέρος του κτήματος υπήρχε κι ένα ωραίο πλακόστρωτο γεμάτο ζουμπούλια που οδηγούσε από την είσοδο του κτήματος στο σπιτάκι. Δεξιά κι αριστερά υπήρχαν δέντρα, φυλλοβόλα δέντρα.

Μαριάννα : Τι σημαίνει «φυλλοβόλα» ;

Μπαμπάς : Φυλλοβόλα είναι τα δέντρα που ρίχνουν τα φύλλα τους τον χειμώνα. Ο πλάτανος, η λεύκα, η μουριά, η ακακία, η γαζία και άλλα πολλά.

Το φθινόπωρο που πέφτανε τα φύλλα τους η εικόνα ήταν μαγευτική.

Μαριάννα : Τι δέντρα είναι αυτά , μπαμπά ;

Μπαμπάς : Φιστικιές. Βγάζουν πολύ νόστιμα φιστίκια Αιγίνης.

Μαριάννα : Όχι Αιγίνης, Σαλαμίνας !

Μπαμπάς : Αιγίνης !

Μαριάννα : Σαλαμίνας !

Μπαμπάς : Αιγίνης σου λέω ...

Μαριάννα : Σαλαμίνας σου λέω... Αφού στη Σαλαμίνα είναι τα δέντρα, πώς βγάζουν φιστίκια Αιγίνης ;

Μπαμπάς : Τώρα κατάλαβα ! Πήραν τ' όνομά τους από την Αίγινα, ένα νησί δίπλα στη Σαλαμίνα.

Μαριάννα : Αααα, τώρα κατάλαβα... Πάμε παρακάτω !

Μπαμπάς : Στο πίσω μέρος του κτήματος είχε φυτέψει, από τότε που ήταν νέα, ελαιόδεντρα. Κάνανε κάτι ελιές, μα κάτι ελιές !

Μαριάννα : Όμως, όχι τόσο καλές όσο του παππού του Φώτη !

Μπαμπάς : Ε, ναι, βέβαια, φυσικά... λοιπόν, Μαριάννα μου, η κυρα-Ανδρονίκη ακολουθούσε τον κύκλο των εποχών. Τα καλοκαίρια μάζευε φιστίκια, το φθινόπωρο τα φρούτα από τις μανταρινιές, τις πορτοκαλιές, τις λεμονιές της και φυσικά τις ελιές. Τον χειμώνα τον περνούσε δίπλα στη φωτιά, στο τζάκι της, πλέκοντας... Και σαν έμπαινε πάλι άνοιξη, άνοιγε και η καρδιά της και «ξαναγεννιόταν» κι αυτή, είχε πολύ καλή διάθεση και διψούσε για ζωή. Η μεγάλη της αγάπη ήταν ο κήπος της με τις τριανταφυλλιές της. Κόκκινα, λευκά, κίτρινα, ροζ, πορτοκαλιά τριαντάφυλλα, ό,τι χρώμα βάζει ο νους σου.

Η ζωή της λοιπόν ήταν τα λουλούδια της και τα δέντρα της.

Μαριάννα : Και ήταν εντελώς μόνη της ; Με ποιον μιλούσε ; Τα δέντρα δεν μιλάνε.

Μπαμπάς : Κι όμως... Και με τα δέντρα μιλούσε. Ήξερε τη γλώσσα των δέντρων, τότε διψάει ένα ελαιόδεντρο, τότε θέλει προστασία από το δυνατό άνεμο η τριανταφυλλιά, τότε θέλει κλάδεμα η λεμονιά. Κι αυτά την καταλάβαιναν

και κουνούσαν τα φύλλα τους. Κάποτε τους έδινε κι ονόματα, ονόματα από τη μυθολογία : Η Αφροδίτη, ο Ηρακλής, ο Οδυσσέας, η Κίρκη, η Δάφνη, ο Απόλλωνας... Πολύ της άρεσε η μυθολογία. Ήθελε να γίνει ιστορικός, αλλά δεν τα κατάφερε. Ο πατέρας της δεν την άφησε να σπουδάσει : «Τα κορίτσια είναι για το σπίτι», έλεγε. Κρίμα, κι ήταν τόσο έξυπνη...

Το χειμώνα έβαζε και σπόρους έξω από την πόρτα της, σε ένα πιατάκι, να βρίσκουν τα πουλάκια τροφή να μην πεθάνουν. Τάιζε και τα γατάκια και τα αδέσποτα σκυλάκια που ζούσαν στην περιοχή.

Μαριάννα : Δεν είχε έστω παπαγαλάκια, όπως έχουμε κι εμείς, μπαμπά :

Μπαμπάς : Α, ναι, τώρα που το λες, το θυμήθηκα. Ναι, είχε και δυο ωραία παπαγαλάκια, ένα ζευγαράκι, σε ένα πολύ όμορφο κι ευρύχωρο κλουβάκι. Τον Ζιζού και την Ζιζή. Τους μιλούσε σαν να ήταν άνθρωποι. Κι αυτά τα αθεόφοβα, τα καταλάβαιναν όλα. Και της απαντούσαν με το κελάηδισμά τους, πότε χαρωπά, πότε λυπημένα, πότε παραπονεμένα, αν καμιά φορά ξεχνούσε να τους βάλει φαγάκι και νεράκι δροσερό.

Ο Γιάννης και η Μαρία την αγαπούσαν πολύ. Πήγαιναν στο σπίτι της και της έκαναν παρέα και κάνα θέλημα πού και πού. Σαν γιαγιά τους την είχαν. Και κείνη τους έλεγε ιστορίες από τη μυθολογία και παραμύθια, και τους έδινε καμιά σοκολάτα ή κανένα παγωτό το καλοκαιράκι. Κι όταν ωρίμαζαν και τα αιγινίτικα, τότε, τους γέμιζε την ποδιά τους με φιστίκια.

Η πιο καλή της παρέα όμως ήταν οι μικροί της φίλοι. Τόσο μικροί που δεν τους πιάνει το μάτι σου.

Μαριάννα : Ποια καλέ ; Τα μυρμήγκια ; Οι πεταλούδες ;

Μπαμπάς : Ναι, τα μυρμήγκια. Το κτήμα ήταν γεμάτο μυρμηγκοφωλιές :

μυρμήγκια νιογέννητα, μυρμήγκια-νήπια, μυρμήγκια-παιδιά, μυρμήγκια-έφηβοι, μυρμήγκια-ενήλικα, μυρμήγκια-ώριμα, μυρμήγκια-γέροντες. Άλλα με φτερά, άλλα χωρίς. Ήταν όλα αγαπημένα κι εργατικά, όπως μόνο τα μυρμήγκια ξέρουν να είναι. Και ήταν πολύ τυχερά, διότι η κυρ-Ανδρονίκη, ήταν τόσο άκακη τόσο καλή, τόσο ευγενική ψυχή, που όχι μόνο δεν τα πείραζε, αλλά φρόντιζε να τους

ρίχνει και ψιχουλάκια από το ψωμί που έτρωγε κάθε μέρα : «Κι αυτά ψυχή έχουν», έλεγε, «να βρουν να φάνε κάτι κι αυτά τα καημένα, που τόσο κουράζονται.

Από το πρωί ως το βράδυ δουλεύουν ασταμάτητα μες στο κατακαλόκαιρο, μες στο λιοπύρι... Δεν ξεκουράζονται καθόλου. Δουλειά κι άγιος ο Θεός...

Μαρία & Γιάννης με μια φωνή (από το σπίτι τους) : Κυρ-Ανδρονίκη ! Κυρ-Ανδρονίκη, φεύγουμε, πάμε στο νησί μας, στη Χίο, στον Εμπορειό. Θα γυρίσουμε σε 20 μέρες !

Κυρ-Ανδρονίκη : Στο καλό ! Καλό ταξίδι ! Να προσέχετε τον εαυτό σας ! Ελάτε να σας δώσω καμιά σοκολάτα για το πλοίο.

Μητέρα Ελένη : Ευχαριστούμε, αλλά δεν προλαβαίνουμε, αργήσαμε πολύ, θα χάσουμε το πλοίο.

Γιάννης : Πάμε στη γιαγιά μας τη Μαρία !

Κ. Ανδρονίκη : Να της δώσετε πολλά χαιρετίσματα.

Πατέρας Νίκος : Άντε, ακόμα δεν μπήκατε στ' αμάξι, βρε παιδιά ;

Μαρία : Καθυστερήσαμε λιγάκι, γιατί φάγαμε μέλι που μας αρέσει πολύ.

Πατέρας : Καλά, καλά, άντε, γρήγορα, αργήσαμε... Μπείτε στο αμάξι, φεύγουμε, αργήσαμε...

Βάζει μπρος τη μηχανή, ξεκινά και φεύγοντας λέει στη γειτόνισσα :

-Γεια σας, κυρ-Ανδρονίκη. Καλή αντάμωση !

Κυρ-Ανδρονίκη : (μεγαλόφωνα) Καλό δρόμο ! Καλό ταξίδι ! Καλή αντάμωση... Να μου φέρετε καμιά πίτα με μαστίχα Χίου. (σιγανά) Μα τι λέω ; Έχω εγώ δόντια για μαστιχοπίτα ; ...

Δεν είχαν κάνει παρά μερικά χιλιόμετρα, όταν τα παιδιά θυμήθηκαν πως άφησαν το μέλι ξεσκέπαστο.

Μαρία : Μπαμπά, μπαμπά, αφήσαμε το μέλι ξεσκέπαστο. Πάνω στη φούρια μας να τα προλάβουμε όλα, το ξεχάσαμε.

Μητέρα Ελένη : Πο πο ! Τώρα τι κάνουμε ; Νίκο, γύρνα πίσω, θα γεμίσουμε μυρμήγκια...

Πατέρας Νίκος : Τι ώρα είναι ; Προλαβαίνουμε ;

Μητέρα Ελένη : Είναι 11 παρά 25.

Πατέρας Νίκος : δεν προλαβαίνουμε ! Το πλοίο φεύγει στις 11.30 και έχουμε πολύ δρόμο. Πρέπει να πάμε στα Παλούκια, να πάρουμε το φέρυ-μποτ, να περάσουμε απέναντι στο Πέραμα, και μετά να πάμε στον Πειραιά, στο λιμάνι. Και Θεός ξέρει, τι κίνηση θα βρούμε. Δεν μπορούμε να το ρισκάρουμε. Ξεχάστε το. Και δε μ'αρέσει να οδηγώ με την ψυχή στο στόμα..

Μητέρα Ελένη : Καλά, πάμε κι ό,τι γίνεται, ο Θεός βοηθός. Αμάν , βρε παιδιά και σεις, δεν μπορούσατε να κλείσετε το βάζο ;

Γιάννης : Σιγά, καλέ μαμά, ένα βάζάκι είναι μόνο, δε χάλασε κι ο κόσμος... Χαλάρωσε, διακοπές πάμε, άσε τις γκρίνιες σου.

Μητέρα Ελένη : Καλά, δίκιο έχεις, θα χαλαρώσω...

Πίσω στο σπίτι της η κυρα-Ανδρονίκη μιλάει μόνη της :

-Πάει, φύγανε οι Τιριτόμπα... Και τώρα πάλι μόνη ... Μα τι κάθομαι και λέω τώρα ; Ξεχάστηκα κι έχω τόσες δουλειές να κάνω. Θα ποτίσω πρώτα λίγο τα λουλούδια και μετά θα μπω να μαγειρέψω, είπε στον εαυτό της, φωναχτά όπως πάντα, και στρώθηκε κι αυτή στη δουλειά.

Μαριάννα : «Κι αυτή» ; Γιατί «κι αυτή», μπαμπά. Ποιοι άλλοι στρώθηκαν στη δουλειά ; Αφού η οικογένεια Τιριτόμπα πάει διακοπές στη Χίο.

Μπαμπάς : «Κι αυτή», Μαριάννα μου, «κι αυτή», διότι και κάποιοι άλλοι ρίχτηκαν με τα μούτρα στη δουλειά. Δε φαντάζεσαι ποιοι ;

Μαριάννα : Τα μυρμήγκια !

Μπαμπάς : Έτσι μπράβο ! Μάζευαν τα ψιχουλάκια που είχαν πέσει κάτω και ό,τι άλλο χρήσιμο έβρισκαν. Βέβαια, αυτή τη στιγμή που μιλάμε, είχαν παρατήσει τις δουλειές τους κι είχαν μαζευτεί όλα στην ...πλατεία της φωλιάς, δηλαδή κάτω από τη λεμονιά. Ένα μυρμηγκάκι γυρνούσε από φωλιά σε φωλιά και καλούσε τα υπόλοιπα μυρμήγκια να έρθουν στην ... πλατεία.

-Ελάτε όλοι στην πλατεία ! Τώρα αμέσως ! Να μη λείπει κανείς. Έγινε κάτι συνταρακτικό, κάτι πρωτοφανές ! Όλοι στην πλατεία !

Μαριάννα : Γιατί; Έγινε τίποτα τρομερό;

Μπαμπάς : Τρομερό και φοβερό ! Οι μυρμηγκοφωλιές βρίσκονταν σε αναβρασμό, γιατί κάποιο μυρμήγκι είχε κάνει μια σπουδαία ανακάλυψη !

Μαριάννα : Τι, καλέ μπαμπά, πες μου, θα σκάσω από την αγωνιά μου!!...

Μπαμπάς : Μπουμ !! Εντάξει, μη σκάσεις, καλέ, θα σου πω αμέσως. Λοιπόν, ένα μυρμήγκι είχε τρυπώσει από τη χαραμάδα του μπαλκονιού στην κουζίνα της κυρίας Ελένης, γιατί μια Θεσπέσια μυρωδιά του τρυπούσε τα ρουθούνια.

Μαριάννα : «Θεσπέσια» ; «Του τρυπούσε τα ρουθούνια» ; Δεν καταλαβαίνω τίποτα. Μίλα ... ελληνικά, βρε μπαμπά... Τι σημαίνει Θεσπέσια; Τι σημαίνει του τρυπούσε τα ρουθούνια ;

Μπαμπάς : «Θεσπέσια» σημαίνει πολύ ωραία, υπέροχη, καταπληκτική. «Τρυπούσε τα ρουθούνια» σημαίνει ότι ήταν ωραία, έντονη, δυνατή η μυρωδιά κι έμπαινε βαθιά μέσα στη μύτη του, τόσο που δεν μπορούσε να αντισταθεί.

Μαριάννα : Λοιπόν, λοιπόν, τι βρήκε το μυρμηγκάκι ; Πώς το βρήκε ;

Μπαμπάς : Μη βιάζεσαι καλέ !...Πώς να το λέγαν άραγε το μυρμηγκάκι ;

Μαριάννα : Μήτσο !

Μπαμπάς : Που λες, Μαριάννα, ο... Μητσάρας ήταν ένα πολύ έξυπνο μυρμηγκάκι, αλλά πολύ παρορμητικό, δεν έδειχνε καθόλου αυτοσυγκράτηση. ... Όταν του έμπαινε κάτι στο μυαλό, Δεν μπορούσες να το σταματήσεις με τίποτα. Όπως και τώρα, μάταια η μαμά του η κυρία Τιπίνα, του έλεγε να μην μπει στο ξένο διαμέρισμα, γιατί ποτέ κανένα μυρμηγκάκι δεν τόλμησε να κάνει κάτι τέτοιο και να φύγει τόσο μακριά από τη φωλιά.

- Μη φοβάσαι, μαμά, της είπε το μυρμηγκάκι, δε φοβάμαι εγώ ! Εγώ είμαι ο Μητσάρας με τ' όνομα ! Το λέει η καρδιά μου ! έλεγε ο Μητσάρας στη μητέρα του καθώς απομακρυνόταν με βήμα γοργό. Φεύγω, μάνα, πάω να ανακαλύψω τον κόσμο ! Ο κόσμος ανήκει στους τολμηρούς !

- Κανένα μυρμήγκι δεν τόλμησε να βγει ποτέ από το κτήμα αυτό. Αχ, Θεούλη μου, βόηθα τον, σε παρακαλώ, σταυροκοπήθηκε η μητέρα του. Να προσέχεις ! Τ' ακούς ; Να προσέχεις ! Να γυρίσεις πίσω γρήγορα ! του φώναζε η μητέρα του, αλλά πού ν' ακούσει ο Μητσάρας που είχε ήδη απομακρυνθεί αρκετά.

Έτρεξε γρήγορα και σκαρφάλωσε πάνω στο δέντρο. Από εκεί πέρασε στο γειτονικό δέντρο και γρήγορα γρήγορα κατέβηκε κάτω.

Μαριάννα : Άντε, βρε μπαμπά, επιτέλους ! Τι μυρωδιά ήταν αυτή ; Τι βρήκε ο Μητσάρας ;

Μπαμπάς : Η μυρωδιά τον τρέλαινε. Έτρεχε όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Φτάνει στο σπίτι. Ανεβαίνει τα σκαλοπάτια. Φτάνει στη βεράντα του σπιτιού. Η πόρτα, τα παράθυρα ήταν όλα κλειστά. Ψάχνει από δω, ψάχνει από κει και το μάτι του πέφτει στην τρύπα του απορροφητήρα. «Ζήτωωω !» φωνάζει και ορμάει να χωθεί μέσα. Βρέθηκε στην κουζίνα. Η μυρωδιά τώρα ήταν ακόμα πιο δυνατή. Ερχόταν από τον νεροχύτη.

Μαριάννα : Άντε, θα μου πεις επιτέλους τι βρήκε ;

Μπαμπάς : Βρήκε Βρήκε ... βρήκε ένα βάζο με μέλι. Κι ήταν ανοιχτό ! Η Μαρία κι ο Γιάννης ξέχασαν να το σκεπάσουν. Στη βιασύνη τους πάνω να προλάβουν το πλοίο για τη Χίο, άφησαν το βάζο ανοιχτό.

Μαριάννα : Και ; Πες μου τι έγινε μετά ;

Μπαμπάς : Τρελάθηκε από τη χαρά του ο Μητσάρας. Πλησίασε το βάζο, ανέβηκε πάνω στα χείλη του βάζου, και τι να δει ! Μια ολόκληρη μελοθάλασσα ! Κόντεψε να λιποθυμήσει από τη χαρά του !

Μαριάννα : Μελοθάλασσα ;

Μπαμπάς : Θάλασσα από μέλι εννοώ. Μην ξεχνάς, πως τα μυρμηγκάκια είναι τόσο μικρά, που το βάζο τούς φαίνεται τεράστιο, σαν θάλασσα.

Μαριάννα : Και τι έκανε στη θάλασσα ; Φόρεσε τα μπρατσάκια του, όπως εγώ, κι έπεσε και κολύπησε ;

Μπαμπάς : Ε, και ναι και όχι.

Μαριάννα : Και πώς γίνεται και ναι και όχι. Γίνεται ; Δε γίνεται. Δεν τρελάθηκε μόνο ο Μητσάρας, τρελάθηκαν κι εσύ, μου φαίνεται, μπαμπά-γουρουνάκι.

Μπαμπάς : Θα δεις, θα δεις. Περίμενε, μη βιάζεσαι. Η πρώτη του αντίδραση, χωρίς δεύτερη σκέψη, ήταν να πέσει στη μελοθάλασσα και να ... κολυπήσει στο μέλι. Σαν να ένιωσε όμως ένα «τσίμπημα» στην καρδιά του κι έκανε απότομα πίσω. Κάτι τον έκανε να συγκρατηθεί. Σαν ένα χέρι να τον τράβηξε προς τα πίσω... Ύστερα σκέφτηκε και τα υπόλοιπα μυρμηγκία. Τα μυρμηγκία, βλέπεις, δεν είναι ατομιστές κι εγωιστές, όπως είναι πολλοί

άνθρωποι, αλλά πλασματάκια ομαδικά. Η δύναμή τους είναι η ενότητά τους, η συνεργασία κι η αλληλεξάρτησή τους, το να βοηθάνε το ένα το άλλο. Απ' αυτήν εξαρτάται και η επιβίωσή τους τον χειμώνα.

Μαριάννα : Τώρα κατάλαβα. Έτρεξε ο Μητσάρας να το πει και στα άλλα μυρμήγκια ! Σωστά ;

Μπαμπάς : Ολόσωστα ! Είσαι αστέρι ! Κοντοστάθηκε μια στιγμή. Κατόπιν το πήρε απόφαση. Θα γυρνούσε πίσω να το πει και στα άλλα μυρμήγκια. «Οπαράδεισος μπορεί να περιμένει λιγάκι», σκέφτηκε ο Μητσάρας κι άρχισε να κατεβαίνει από το βάζο. Έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Για να φανταστείς, σκέψου ότι διάνυσε τα 18 μέτρα που τον χώριζαν από την μυρμηγκοφωλιά μόνο σε 25 λεπτά ! Ήταν βλέψεις νέο και δυνατό. Αυτή τη φορά γύρισε από τον σύντομο δρόμο, ανέβηκε το τοιχείο που χώριζε τα δύο σπίτια. Έφτασε, που λες, λαχανιασμένο. Απ' την κούρασή του, έπεσε κάτω, μόλις έφτασε στη φωλιά. Κόντεψε να λιποθυμήσει ! Η καρδιά του χτυπούσε σαν τρελή, κόντευε να σπάσει. Δεν μπορούσε να μιλήσει. Μια γριούλα-μυρμηγκούλα τον είδε πρώτη πεσμένο κάτω κι έβαλε τις φωνές :

- Τρέξτε, τρέξτε, ο Μητσάρας κάτι έπαθε. Κυρα-Πιπίνα, γρήγορα, ο γιος σου κάτι έχει...

Έτρεξαν όλα τα μυρμήγκια από πάνω του, να βοηθήσουν και να μάθουν τι είχε γίνει. Έτρεξε και η μαμά του η κυρα-Πιπίνα και τον πήρε αγκαλιά κι άρχισε να τον φιλάει από τη χαρά της που γύρισε πίσω σώος και αβλαβής.

- Παιδί μου, καρδούλα μου, γύρισες ! Δόξα σοι ο Θεός ! είπε με τρεμάμενη φωνή η μητέρα του. Είσαι καλά ; Μίλα μου... Γιατί δε μου μιλάς ;

Τσιμουδιά ο Μητσάρας. Από το λαχάνιασμά του, δεν μπορούσε ν' αρθρώσει λέξη.

- Συμφορά μου, κάτι έπαθε. Τι θα κάνω τώρα ; είπε με τρεμάμενη φωνή η μητέρα του.

- Μην ανησυχείς, μάνα, καλά είμαι. Φωνάζτε τον αρχηγό, είπε ξεψυχισμένα ο Μητσάρας. Γρήγορα, φωνάζτε τον ! Κι εσείς, μη φύγετε, κάτι έχω να σας πω.

- Δόξα σοι ο Θεός ! Δόξα σοι ο Θεός ! είσαι καλά, είπε η μητέρα του και σταυροκοπήθηκε για άλλη μια φορά.

- Εδώ είμαι, απάντησε ο αρχηγός. Κάντε μου λίγο χώρο. Άκουσα τις φωνές και βγήκα να δω τι γίνεται. Τι συμβαίνει, Μητσάρα ; Γιατί είσαι έτσι λαχανιασμένος ; Γιατί λάμπουν τα μάτια σου ; Πες μας, εξήγησέ μας, του είπε ο Νέστορας, ο γερο-μέρμηγκας, ο αρχηγός των μυρμηγκιών.

Πολλά μυρμήγκια είχαν κιόλας μαζευτεί γύρω από τον Μητσάρα.

- Αφήστε τον μισό λεπτό να πάρει μια ανάσα ! Κάντε πιο κει. Δεν τον βλέπετε πόσο κουρασμένος είναι ; Φέρτε του λίγο νερό να πει..., είπε, θυμωμένα κάπως, η κυρα-Πιπίνα.

Μια γριούλα το είχε ήδη σκεφτεί :

- Εδώ, στο φυλλαράκι έχω μερικές δροσοσταλίδες. Ας είν' καλά η κυρ-Ανδρονίκη που πότισε τα λουλούδια της... Ανοίξτε να περάσω, να του δώσω να πει..

Έκαναν λίγο στην άκρη. Ήπιε με μεγάλη λαχτάρα δυο - τρεις γουλιές, πήρε και μια ανάσα, αλλά βιαζόταν πολύ - είπαμε, ήταν παρορμητικό μυρμηγκάκι - να τους πει αυτά που ανακάλυψε :

- Πού να σ' τα λέω, αρχηγέ ! απάντησε, λαχανιασμένα μεν ενθουσιασμένα δε, ο Μητσάρας. Ανακάλυψα ... Θησαυρό !

-Θησαυρό; Τι θησαυρό ; Πες μας, του είπε αργά και με ηρεμία ο σοφός αρχηγός.

-Βρήκα ένα τεράστιο βάζο, γεμάτο μέλι και μάλιστα ανοιχτό ! Στην κουζίνα του διπλανού σπιτιού. Τι καθόμαστε, εμπρός, πάμε να κολυμπήσουμε στο μέλι !

-Γιούπιιιιι ! Ζήτω ! Θα κολυμπήσουμε στο μέλι ! φώναξαν όλα τα μυρμήγκια με μια φωνή. Τι καθόμαστε ; Πάμε ! Πάμε !

-Ας διατηρήσουμε την ψυχραιμία μας , βρε παιδιά. Ας το σκεφτούμε πρώτα πιο καλά, ας το συζητήσουμε με ηρεμία, είπε ο γερο-Νέστορας, που ήταν απ' τους λίγους - μαζί με μερικά ακόμα γέρικά μυρμήγκια - που δεν ενθουσιάστηκαν, και ήταν διστακτικός και συγκρατημένα αισιόδοξος. Κανείς όμως δεν άκουσε τα λόγια του που χάθηκαν μέσα στα γέλια , τις φωνές και τους πανηγυρισμούς των άλλων μυρμηγκιών.

Όλα τα μυρμήγκια : Τι να συζητήσουμε ; Πάμε, πάμε τώρα ! Κι άρχισαν να φωνάζουν.

Γερο-Νέστορας : Μισό λεπτό. Σαν τώρα θυμάμαι τον παππού μου, τον Νέστορα, που μου είπε κάποτε μια αληθινή ιστορία για το μέλι. «Να φοβάσαι τη γλύκα του, γιε μου, να τη φοβάσαι, είναι παγίδα. Κάποια μυρμηγκάκια κόλλησαν στο μέλι. Πνίγηκαν στην γλύκα του». Αυτό μου έλεγε. Ίσως θα πρέπει να το σκεφτούμε πιο σοβαρά.

Μητσάρας : Ξεκόλλα γερο-Νέστορα ! Ξεκόλλα ! Παραμύθι σου 'λεγε... Υπερβολές ! Μην κολλάς στο παρελθόν. Πάει πέρασε, άλλες εποχές ήρθαν. Εσείς οι γέροι έχετε κολλημένα μυαλά. Κάντε τόπο στα νιάτα. Τι θα γίνει τελικά, θα πάμε ή να πάω μόνος μου ;

-Ναιαιαιαιαι ! φώναξαν με μια φωνή τα μυρμήγκια.

Γερο-Νέστορας : Έχουμε όμως κάτι που δεν έχετε εσείς, την εμπειρία... , είπε σιγανά, αλλά η φωνή του δεν ακούστηκε μέσα στη βουή του πλήθους...

-Έι, τι πάθατε σήμερα ; Γιατί φωνάζετε και ξεσηκώνετε τη γειτονιά ; είπε παραξενεμένο το σκαθάρι που δεν είχε συνηθίσει σε τέτοιες αντιδράσεις των μυρμηγκιών.

Όλα τα μυρμήγκια : Βρήκαμε θησαυρό ! Βρήκαμε θησαυρό ! Πού να στα λέμε ! Πάμε ! Πάμε !

-Τι θησαυρός και αηδίες, αφήστε με στην ησυχία μου, είπε από μέσα του το σκαθάρι και πλησίασε σε ένα σβώλο κοπριάς. Έχω πολλή δουλειά να κάνω...

-Τι πάθατε σήμερα ; Γιατί φωνάζετε έτσι ; Κάντε λίγο ησυχία και δεν μπορώ να υφάνω τον ιστό μου, είπε η αράχνη φανερά ενοχλημένη από τα μυρμηγκάκια.

- Μην ανησυχείς, κυρ'-αράχνη, φεύγουμε τώρα αμέσως, της απάντησαν κάποια μυρμήγκια.

Μαριάννα (κάπως νυσταγμένα) : Και λοιπόν ; Πήγαν τελικά ή δεν πήγαν ;

Μπαμπάς : Εσύ τι πιστεύεις ; Μάντεψε .

Μαριάννα : Πήγαν !

Μπαμπάς : Σωστά μάντεψες . Πήγαν. Επικράτησε, χωρίς δεύτερη κουβέντα, η γνώμη του ... όχλου. Ο ενθουσιασμός τους σκέπασε τη σκέψη τους... Έτσι γίνεται, Μαριάννα μου, πολλές φορές και στους ανθρώπους : πότε υπερισχύει το μυαλό, πότε το συναίσθημα. Πότε το ένα, πότε το άλλο. Το καλύτερο, το ιδανικότερο είναι να συνεργαστούν μυαλό και καρδιά αρμονικά . Όχι «ή το ένα ή το άλλο», αλλά «και το ένα και το άλλο».

Μαριάννα : Ωχ, άρχισες πάλι τα κηρύγματα, μπαμπούλη ; Άσ' τα αυτά. Πάμε παρακάτω. Τι έγινε μετά ;

Μπαμπάς : Εεε, καλά, ο.κ. ... Κι όπως κάνουν λοιπόν τα μυρμήγκια, μπήκαν σε μια γραμμή, το ένα πίσω από το άλλο και ξεκίνησαν για το μεγάλο ταξίδι. Είχαν να διασχίσουν τον κήπο, να ανέβουν τον τοίχο, να μπουν στο διπλανό κτήμα, να ανέβουν στη βεράντα, να περάσουν από τη χαραμάδα, να μπουν στην κουζίνα και να ανέβουν επάνω στον νεροχύτη όπου βρισκόταν το βάζο με το μέλι. Περπατούσαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν. Δεν έβλεπαν τη στιγμή να βρεθούν στο βάζο με το μέλι. Να φανταστείς, περπάτησαν τα 10 μέτρα...

Μαριάννα : ! 18, μπαμπά, 18 μέτρα, όχι 10.

Μπαμπάς : Εεεε, ναι, το έκανα για να δω, αν με παρακολουθείς. Περπάτησαν λοιπόν τα 18 μέτρα που τους χώριζαν από το μέλι σε χρόνο ρεκόρ. Έκαναν μόνο 32 λεπτά.

Μαριάννα : Τι ρεκόρ ! Αφού ο Μητσάρας είχε κάνει 25 λεπτά.

Μπαμπάς : Ναι, αυτό είναι ... ατομικό ρεκόρ. Το άλλο είναι ... ομαδικό ρεκόρ. Και είναι πιο δύσκολο, πηγαίνουν όλα μαζί, είχαν και τους γέροντες μαζί τους. Είχαν και κάποιες έγκυες. Ήθελαν βλέψεις κι αυτοί να δουν το βάζο με το μέλι. Δεν είχαν ξαναδεί ποτέ στη ζωή τους κάτι τέτοιο, ούτε είχαν φάει και μέλι.

Μαριάννα (πιο νυσταγμένα) : Και ; Τι έγινε μετά, το φάγανε το μέλι ;

Μπαμπάς : Πώς να σου περιγράψω τις σκηνές που ακολούθησαν ! Έκλαιγαν από τη χαρά τους τα μυρμήγκια δίπλα στο βάζο. Αγκαλιάζονταν, φιλιούνταν, χόρευαν, έπεφταν κάτω, φώναζαν. Κι άρχισαν αμέσως να σκαρφαλώνουν πάνω στο βάζο.

Όλη αυτήν την ώρα που το πλήθος ζητωκραύγαζε, ο γερο-Νέστορας παρατηρούσε δύο κουταλάκια, παρατημένα στον πάγκο της κουζίνας. Πάνω τους υπήρχε λίγο μέλι, ό,τι απέμεινε από τον Γιάννη και τη Μαριάννα. Πλησίασε διστακτικά, ακούμπησε απαλά το πόδι του πάνω σε ένα απ' αυτά και αμέσως κόλλησε. Τραβήχτηκε φοβισμένος. Τώρα ήταν σίγουρος ότι αυτό που του είχε πει πριν από χρόνια ο συχωρεμένος ο παππούς του δεν ήταν παραμύθι, αλλά αλήθεια. Έτρεξε πίσω στ' άλλα μυρμήγκια που είχαν ήδη ανέβει - πολλά απ' αυτά - στο βάζο :

- Περιμένετε ! Περιμένετε ! φώναξε με αγωνία ο γερο-Νέστορας. Μη βιάζεστε ! Το βρήκα, το δοκίμασα, μην πέσετε στο μέλι, κίνδυνος θάνατος , βγείτε αμέσως από κει !

- Άσε μας και συ και οι φοβίες σου, του αντιμίλησε ο Φοίβος, ένα έφηβο μυρμηγκάκι.

Φωνή βοώντος εν τη ερήμω... Ούτε ακούστηκε μέσα στη φασαρία και τις φωνές. Κάποια μερμηγκάκια, τα πιο νέα, είχαν ήδη φτάσει στο χείλος του βάζου και ... χάζευαν το μέλι. Ένα απ' αυτά ήταν φυσικά και ...

Μαριάννα (με τα μάτια μισόκλειστα από τη νύστα) : ... ο Μητσάρας!

Μπαμπάς : Φυσικά ! Πρώτος και καλύτερος. Ήταν μάλιστα τόσο φουριόζος που πήδηξε και πρώτος μέσα στο μέλι. Αμέσως μετά ο Φοίβος. Στη στιγμή τον ακολούθησαν κι άλλα πολλά μυρμηγκάκια, τόσα που δεν χωρούσε άλλα η επιφάνεια της μελοθάλασσας. Τρώγανε και κολυμπούσαν, στο μέλι και στην ... ευτυχία. Πρώτη φορά στη ζωή τους ήταν τόσο ευτυχισμένα...

Φάγανε, φάγανε με την ψυχή τους. Και μόνο τότε κόπασαν οι φωνές τους. Γύρισαν κι ανάσκελα να κάνουν και λίγη ... ηλιοθεραπεία ! Τώρα όμως φώναζαν τα άλλα μυρμήγκια που συνωστίζονταν στο χείλος της αβύσσου, ε , του βάζου ήθελα να πω, και περίμεναν κι αυτά τη δική τους σειρά να βρεθούν ... στον παράδεισο :

- Άντε επιτέλους ! Τι θα γίνει, θα μείνετε πολύ ακόμα εκεί κάτω ; Βγείτε, θέλουμε κι εμείς να φάμε μέλι, δεν κρατιόμαστε, άντε λοιπόν !...

- Εντάξει, εντάξει, μη φωνάζετε, βγαίνουμε, ακούστηκε η βροντερή φωνή του Μητσάρα.

Κι άρχισαν να κολυμπούν πλησιάζοντας τα τείχη του βάζου, για να σκαρφαλώσουν. Και τότε, Μαριάννα, ... και τότε, Μαριάννα, ήρθε η καταστροφή !

Όσο κι αν κολυμπούσαν, όσο κι αν προσπαθούσαν, δεν μπορούσαν να σκαρφαλώσουν και να βγουν έξω. Το μέλι ήταν, είναι τόσο πηχτό, και κολλούσε σαν κόλλα, που όλες οι προσπάθειές τους απέβησαν μάταιες. Κάποια μάλιστα κουράστηκαν από την υπερπροσπάθεια και παραιτήθηκαν. «Μάταιος ο κόπος», είπαν. Και ...πνίγηκαν στο μέλι... Αυτά ήταν τα πρώτα που πνίγηκαν. Κάποια άλλα που τα άκουσαν, συνέχισαν την προσπάθεια : «Εμείς θα προσπαθήσουμε μέχρι να εξαντληθούμε εντελώς, μέχρι να μην υπάρχει πλέον ελπίδα καμιά». Κάποια άλλα ήταν σχεδόν ετοιμοθάνατα, κάποια άντεχαν και προσπαθούσαν ακόμα. «Καλά τα έλεγε, δίκιο είχε ο γερο-Νέστορας», ήταν τα στερνά λόγια του Φοίβου πριν αφήσει την τελευταία του πνοή στο μέλι.

Οι χαρές και τα τραγούδια έγιναν κλάματα και ουρλιαχτά. Άλλα έκλαιγαν, άλλα τραβούσαν τα μαλλιά τους, κάποιες μάνες χτυπούσαν το στήθος τους από την απελπισία τους που χάσαν τα παιδιά τους.

Μαριάννα : Πύ, πω, μπαμπά τι έπαθαν τα καημένα τα μυρμηγκάκια!

Μπαμπάς : Είδες τι έπαθαν ! Απ' τον παράδεισο, βρέθηκαν στην κόλαση. Απ' τη μια στιγμή στην άλλη.

Και μόνο ο γερο-Νέστορας και μερικοί άλλοι γέροντες κουνούσαν τα κεφάλια τους, αργά και λυπημένα, διότι ήξεραν τι επρόκειτο να συμβεί.

Κι έτσι, κορίτσι μου γλυκό, ούτε τα μυρμηγκάκια ζήσαν καλά, ούτε κι εμείς καλύτερα....

(1° τέλος : konkrete utopie)

Μαριάννα : Κι ο Μητσάρας ; Τι απέγινε ο Μητσάρας ; Πέθανε κι αυτός ή σώθηκε ;

Μπαμπάς : Πού να στα λέω ! Όταν είδαν ότι το μέλι σκότωνε τα μυρμηγκάκια, κι όσο περνούσε η ώρα λιγότευαν οι πιθανότητες να σωθούν όσα δεν είχαν ακόμα πνιγεί, κινητοποιήθηκαν άμεσα όλα τα μυρμηγκάκια που ήταν απ' έξω.

Κοίταξαν γύρω τους να βρουν κάτι.

- Κοιτάξτε ! Ένα ξυλάκι (καλαμάκι από σουβλάκι ήταν, αλλά τα μυρμηγκία δεν ξέρουν από σουβλάκια και τέτοια πράγματα) είναι ξεχασμένο πάνω στο νεροχύτη, φώναξε ένα μυρμηγκάκι. Γρήγορα, φέρτε το πάνω στο βάζο!

Έτρεξαν αμέσως τα πιο δυνατά μυρμηγκία και σε λιγότερο από ένα λεπτό το έφεραν δίπλα στο βάζο.

- Άδικος ο κόπος, είναι πολύ βαρύ για μας, δεν μπορούμε να το σηκώσουμε ούτε να το βάλουμε στο βάζο ! Πηγαίνετε έξω στο κτήμα και κόψτε ένα μακρόστενο φυλλαράκι και φέρτε το. Γρήγορα, δεν έχουμε ώρα ! είπε ο γερο-Νέστορας κι αυτήν τη φορά συμφώνησαν όλοι.

Έτρεξαν τα πιο δυνατά μυρμηγκάκια, έκοψαν ένα φυλλαράκι και γύρισαν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν.

- Σηκώστε το όρθιο στο βάζο, γρήγορα, μη χάνουμε λεπτό, είπε με δυνατή, αλλά πάντα σταθερή φωνή ο σοφός γέροντας.

Τα μυρμήγκια εκτέλεσαν αμέσως τη διαταγή του αρχηγού.

- Ανεβάστε το τώρα πάνω στο βάζο. Πρέπει να το βουτήξουμε μέσα στο βάζο, μέσα στο μέλι, να φτιάξουμε μια γέφυρα, είπε κοφτά ο αρχηγός.

Εδώ χρειάστηκε να συνεργαστούν πολλά μυρμήγκια, γιατί αυτό που προσπαθούσαν να κάνουν ήταν πολύ δύσκολο γι' αυτά. Και, αν δεν είχαν μάθει να συνεργάζονται, δεν θα τα κατάφερναν. Η ομαδικότητά τους και η ενότητά τους έκαναν για άλλη μια φορά το θαύμα τους !

Μαριάννα (μισοκοιμισμένη μεν, με πολύ ενδιαφέρον δε) : Δηλαδή, δηλαδή μπαμπά, τα κατάφεραν ; Τα σώσανε τα μυρμηγκάκια ; Τον σώσανε τον Μητσάρα;

Μπαμπάς : Τον σώσανε, Μαριάννα μου ! Τον σώσανε κι αυτόν κι όλα τα μυρμηγκάκια που είχαν μείνει ακόμα ζωντανά. Βάλανε το φυλλαράκι μέσα στο βάζο. Τα «αδέρφια» τους, τ' άλλα μυρμήγκια απ' έξω, το κρατούσαν δυνατά και σταθερά. Η γέφυρα ... ζωής ήταν έτοιμη. Σιγά σιγά πήγαν τα μυρμηγκάκια, με όση δύναμη τους είχε ακόμη απομείνει, στο φυλλαράκι πάνω. Σταμάτησαν να ξεκουραστούν. Τινάχτηκαν για να φύγει και λίγο μέλι από πάνω τους. Κι ύστερα, αργά αλλά σταθερά, άρχισαν να ανεβαίνουν από τον ... Κάτω Κόσμο στον Απάνω. Τους βοηθούσαν πολύ κι οι επευφημίες των άλλων μυρμηγκιών που τους έδιναν κουράγιο και δύναμη. Και έτσι βγήκαν έξω και σώθηκαν όλα τα υπόλοιπα μυρμηγκάκια. Ευτυχώς ο απώλειες ήταν λίγες σχετικά με τους διασωθέντες.

Δάκρυα χαράς έτρεχαν από τα μάτια όλων των μυρμηγκιών. Όσο για την κυρα-Πιπίνα, έτρεξε κι έπεσε στην αγκαλιά του γιου της, κλαίγοντας από συγκίνηση. Τόσο σφιχτά τον αγκάλιασε, που ... κόλλησε κι αυτή στο μέλι κι είδαν κι έπαθαν να τους ξεκολλήσουν.

Σιγά σιγά κίνησαν για τη φωλιά τους. Δεν άκουγες τώρα φωνές και τραγούδια. Μια σιωπή είχε σκεπάσει την μυρμηγκοπαρέα. Όλοι σκέφτονταν το πάθημα που τους έγινε μάθημα. Σκέφτονταν τη ζωή, που είναι γεμάτη ευχάριστες, αλλά και δυσάρεστες στιγμές. Που προχωρά με χαρές και λύπες. Μαζί πάνε αυτά, δεν μπορείς να τα ξεχωρίσεις, «ευτυχώς / δυστυχώς» ...

Όσο για τον Μητσάρα, φαίνεται πως το πάθημα του έγινε μάθημα. Κάθισαν σε μια πέτρα να ξαποστάσουν. Πλησίασε τον αρχηγό :

-Σοφέ αρχηγέ, κάτι θέλω να σου πω. Και σε όλους εσάς κάτι θέλω να σας πω. Συγγνώμη που σου μίλησα τόσο άσχημα, τόσο απερίσκεπτα. Αν δεν ήσουν εσύ, με την τόση σοφία και την τόση πείρα, εγώ τώρα δεν θα ήμουν ζωντανός. Σου ζητώ ταπεινά συγγνώμη.

-Δε χρειάζεται να μου ζητήσεις τίποτα. Ίσα ίσα, μπράβο σου. Θέλει πολύ κουράγιο και ψυχική δύναμη να καταλάβεις το λάθος σου, κι ακόμα πιο πολύ να ζητήσεις συγγνώμη. Και ο πιο γενναίος άνθρωπος διστάζει να γίνει κριτής του εαυτού του. Μπράβο σου, δεν είσαι μόνο γενναίος, είσαι και ενάρτεος, του είπε ο γερο-Νέστορας κοιτάζοντάς τον τρυφερά στα μάτια.

- Τη ζωή μου τη χρωστώ σε σας, αγαπημένα μου μυρμηγκάκια. Τώρα κατάλαβα πόσο σημαντικό είναι να μην είσαι (πάντα) παρορμητικός. Τώρα κατάλαβα πόσο σημαντικό είναι να δείχνεις αυτοσυγκράτηση. Τώρα κατάλαβα και τι σημαίνει «δύναμη της ομάδας». Αν είχα πέσει μέσα στο μέλι την πρώτη φορά, όταν ήμουν μόνος, τώρα δε θα ήμουν ζωντανός... Εγώ σας έστειλα στο θάνατο κι εσείς μου σώσατε τη ζωή... Τι ανόητος που ήμουν ! Τι ανόητος που ήμουν. Συγγνώμη, συγγνώμη, είπε και ξέσπασε σε αναφιλητά.

-Μην αναλαμβάνεις περισσότερο βάρος από αυτό που σου αναλογεί, μίλησε με δυνατή και σταθερή φωνή ο αρχηγός. Ο καθένας έχει την ευθύνη των λόγων του και των πράξεών του. Ο καθένας έχει την ευθύνη του για τις αποφάσεις του, για τη δική του ζωή, συμπλήρωσε και τον αγκάλιασε στοργικά. Είμαστε οι αποφάσεις μας... Είδατε, η απόφασή τους να πέσουν στο μέλι, στοίχισε σε κάποιους τη ζωή τους. Το πάθημα ας μας γίνει μάθημα. Άντε, σηκωθείτε τώρα να συνεχίσουμε. Έχουμε δρόμο ακόμα...

Σηκώθηκαν και σιωπηλά, πολύ σιωπηλά γύρισαν στις φωλιές τους. Μόνο το σκαθάρι αναρωτιόνταν γι' αυτήν την ξαφνική αλλαγή, για την τόση ησυχία :

«Είναι τρελά αυτά τα μυρμήγκια. Είναι τρελά, Θα με τρελάνουν» είπε και έσπρωξε με περισσότερη δύναμη το σβώλο του μέσα στη φωλιά.

Όσο για τον Μητσάρα, έγινε ένας σπουδαίος και ενάρετος αρχηγός, όταν ο γερο-Νέστορας έκλεισε για πάντα τα μάτια του. Ο ίδιος άλλωστε τον είχε επιλέξει για αρχηγό.

Κι έτσι ζήσαν αυτοί ... μυρμηγκότερα κι εμείς ... ανθρωπότερα... Σου άρεσε το παραμύθι μου, πριγκιπέσσα ;

Μαριάννα : Χρρρρρρρ ! Χρρρρρρρ ! Χρρρρρρρ !

(2° τέλος : "happy" end)

Το παραμύθι αυτό γράφτηκε στη Χίο, στον Εμπορείο, τον Αύγουστο κι εμπλουτίστηκε με κείμενο και φωτογραφίες δικές μου τον Δεκέμβρη του 2014.

Copyright, Πειραιάς 2014

Νίκος Μαρκάκης

